

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Munk, Kaj.; Tegninger af Ebbe Sadolin.

Titel | Title:

Tempelvers

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh. : Nyt Nordisk Forlag. Arnold Busck, 1939

Fysiske størrelse | Physical extent:

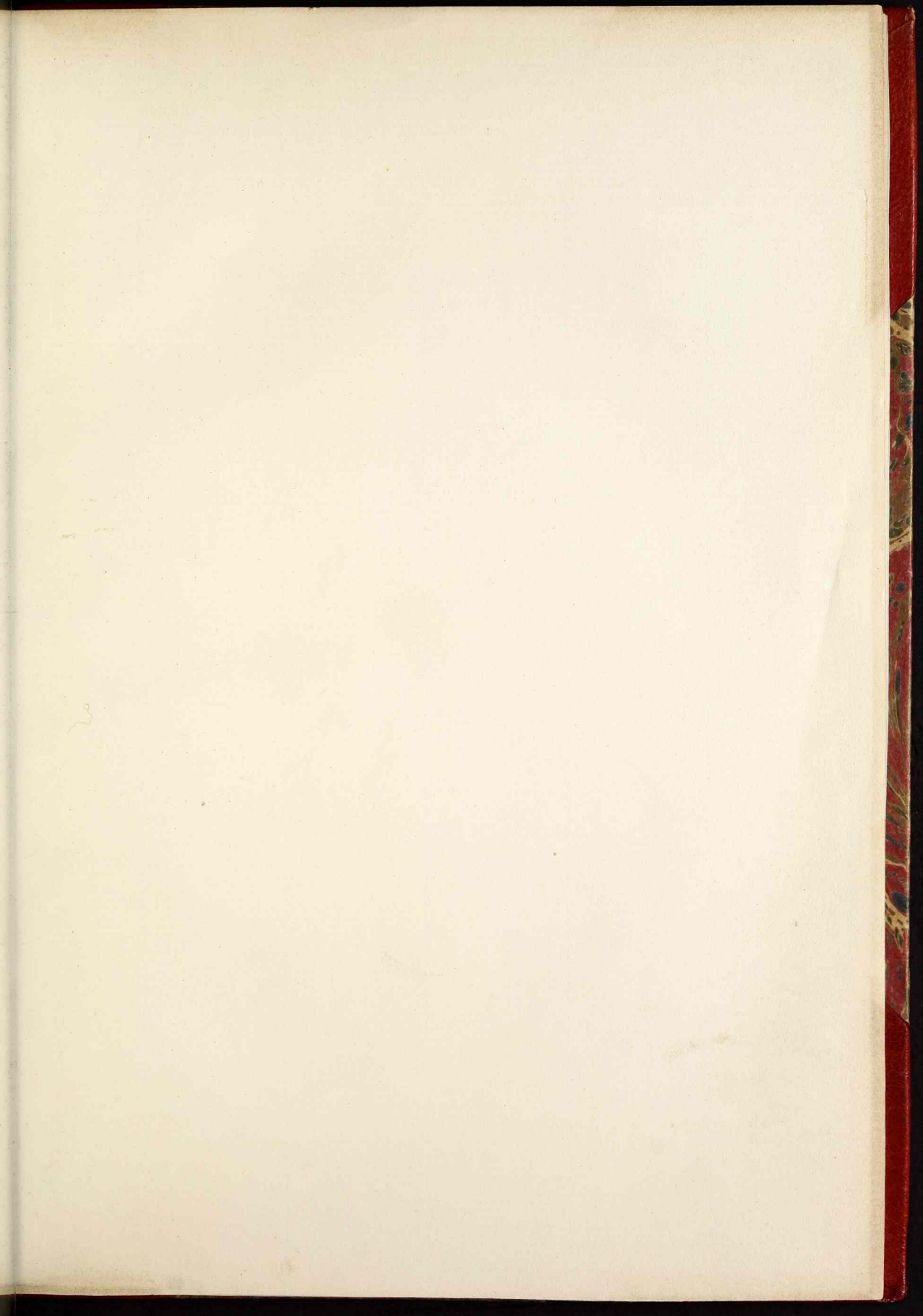
48 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

KAJ MUNK

TEMPELVERS

NYT NORDISK FORLAG . ARNOLD BUSCK

KJØBENHAVN MCMXXXIX

1940. 1345

TEMPELVERS

KAJ MUNK

TEMPELVERS

NYT NORDISK FORLAG . ARNOLD BUSCK

KJØBENHAVN MCMXXXIX

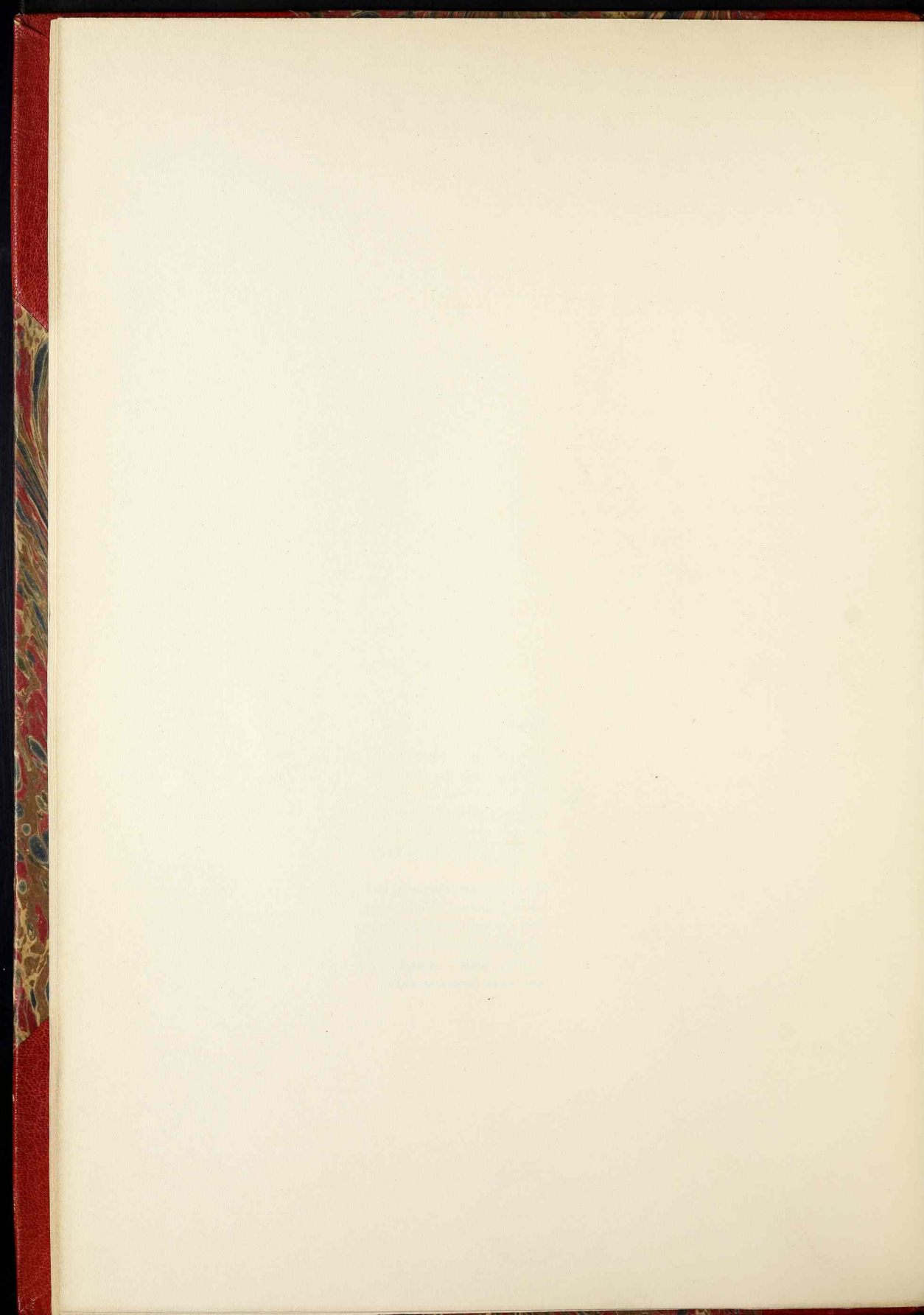
Gaaden

Livets Navn — hvor har jeg søgt det,
men jeg fandt det aldrig ud.

Dog — *det mindste* og *det største*
løste mig mit Hovedbrud.

Hvad er mindre vel end *Barnet*?
hvad er større vel end *Gud*?

Men hvem tændte de to Navne
for mig som en Tvillingbaun,
saa i Hav og Storm og Mørke
jeg ved Havn, ved altid Havn?
Hustru, Moder, Elskerinde —
æret være *Kvindens* Navn.

Grundlovsændring

Der digtes alt for lidt om Elskov her i Landet.
Og endnu mindre leves den.
Vi trænger til en ny Lov.
Den skulde begynde saadan:
§ I, Litra A, Stykke 1.
Elskoven er hellig.
Ja, for det er jo glemt efterhaanden.
Der er en Skyttegravsungdom,
som aldrig har været i Skyttegravene.
Den tager »praktisk« paa Tilværelsen.
Amor et Barn med Pil og Bue?
Tak, den er for gammeldags.
Næ, Amor er en Flyttemand med en Divan,
og saa skal det helst gaa lidt tjæpt. —
Et gammelt Ord lyder:
Ær'en er det fejreste Træ i Skoven.
I Videreførelse heraf burde man sige:
Elskov er den helligste Skov i Verden.
Ak, det har den ikke været i mange Aar.
Ingen Fredskovsbestemmelser her!
Det gjaldt om at gøre Indhug
Aaret rundt
jo voldsommere des beundringsværdigere.

Rygtedes det, der var en Ungbirk etsteds,
saa —
ja, jeg har kendt Medicinere,
der stiftede en Klub,
kaldet »Skalpejægerne«.
Hvornaar kommer mon Hitler?

Elskov er Helgskov.
Saadan skal Loven begynde.
Og den skal slutte med de Ord:
gælder ogsaa for Færøerne.
Forstaa mig dog, Mennesker!
For hele Riget skal den gælde.
Vi skal naa frem til, at Ordet elske
igen kan bruges af andre end Tenorer.
Frem til, at en Mand ikke har mindre Æresfølelse
over for en Kvinde end over for en Kammerat,
og at naar de mødes
i det Allerhelligste,
saa ved de,
paa hvad Grund de befinder sig:
dær hvor det kun er tilladt
Ypperstepræster at færdes.

Den unge Dag

Var det et Glimt af Morgnens røde Hue?
Ja, hør derude hende le og true:
Hvad ligner det at ligge der og snue?

Rask maa jeg op og rask i et Par Klude,
rask slaar jeg op en natteemmet Rude,
og se, der er hun jo, hun staar derude.

Et Duggsmils Bristen mod en Sol af Latter,
en Lysjuvel, den mørke Jord indfatter:
den aarle Morgen, Nattens unge Datter.

Jeg selv er nyfødt af din Moder, Pige.
Giv, Søster, mig din Haand, lad frem os stige,
lad sammen os erobre Dagens Rige!

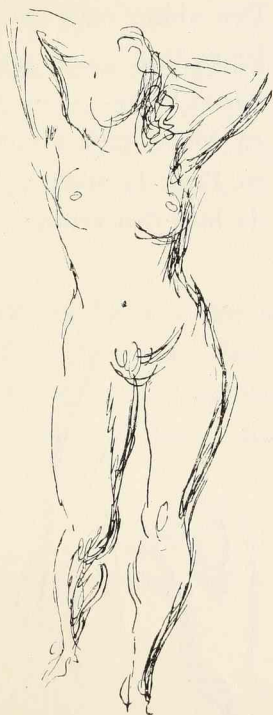
Solen bryder igennem

Nølede træg og klam begynder Dagen.
Forneden: som et snavset laset Lagen
en Taage blafrer i den sure Vind.
En Himmel lav og skiddengraa foroven.
Skummel, knap til at skimte, truer Skoven.
Ellers alene med sit syge Smil.

Nu vaagner efter Nattens Uhumskheder,
nu tumler op med Stræk og Gab og Eder
en Verden til sin Hverdags Trælledont.
Og han, som ej engang har den i Eje,
staar paa et pløret Kryds af blinde Veje
og stirrer mod en lukket Horisont.

Saa graa, saa meningsfattig graa en Morgen.
Natten var sort — ja, Ære være Sorgen!
Døden er hellig — — men at Dødkød gror!
Hvad blev det til, det Straalende, vi troede?
Aah, flyt mig, løft mig til en anden Klode!
hvad skal jeg her? bort til en bedre Jord!

Jeg vidste ikke, du var kommen, førend
jeg vendte mig for at gaa ind. I Døren
stod du og smilte lys og varm og skær.
Erantis smaa paa Alfefødder føjted
hen over Plænen brat, og Stæren fløjted.
Nej, du min Gud, nej, lad mig blive her!

Elektriciteten

Elektriciteten —
hverken af Ørsted
eller af Gilbert
eller af Addison
blev den opdaget.
Den vidste man om
længe før.
Første Gang
en Mand greb fat om
en Piges Haandlede,
da blev den kendt.

Vaagen

Jeg kunde slet ikke sove
for Nattergalens Røst.
Mere husker jeg ikke
af Winthers Smerte og Lyst.

Men ogsaa jeg ligger vaagen,
skønt ingen Nattergal
tolker uden for Ruden
Elskovens søde Kval.

Ak, jeg behøver den ikke.
Mit eget Hjertes Slag
i Længsel, Længsel, Længsel
hugger min Søvn i Kvag.

Sommermorgen

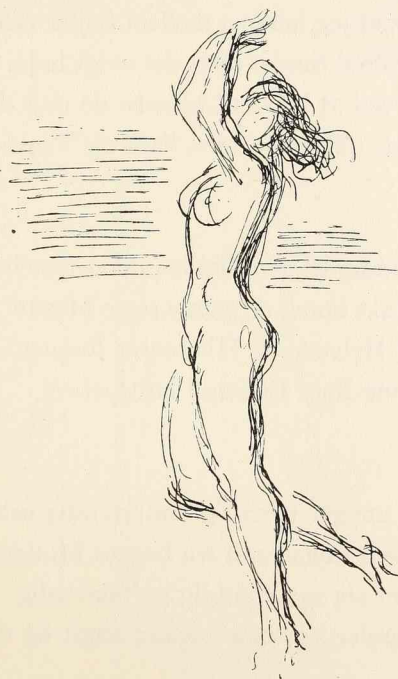
Og Dagen vaagned paa Klittens Top
og sprang mod Havet i kaade Hop
og hylled sig ind i Taagens Svøb,
alt mens hun løb.

Men Vinden laa i en Grydes Gem
og sov med Øjnene lidt paa Klem;
han hørte i Drømme og vaagned ved
de lette Fjed.

Og da han saa, hvem der gled forbi,
han hvirvled efter ad sandet Sti.
Hun ler og piler langs Havets Bred:
Lad mig i Fred!

Hans Pusten snart hendes Øren naar
og kildrer alt hendes Nakkehaar.
Han fanger galen og flænger ør
det tynde Slør

og falder saa ved det blanke Syn
som lammet ned helt med Sand mod Bryn
og ligger, blændet i Sans og Hu,
paa Knæ endnu.

Tempelbuen

Den Læbens Krumning! Hvor er vel at skue
i Buddhas Templer, Muhammeds Moskeer
og Kristi Katedraler slig en Hvælving
af Bøn og Ban som hendes Læbes Bue!

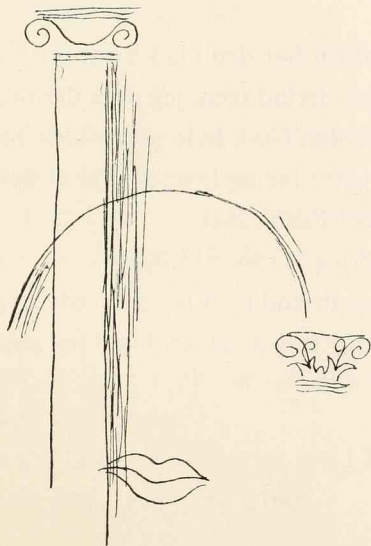
Tit stod jeg henført mellem Søjler ranke,
der løfted Sindet mod det evigt høje,
blev ved at løfte, til til sidst de slap det
etsteds i Himlen uden Sans og Tanke.

Beständig er det Himlen, deres Stræben
har rakt imod, de gamle store Mestre.
Men Helvede og Himlen er forenet
i denne Bues Liniespil om Læben.

Den smyger frem sig underfundig listig
gennem smaa Smil fra begges Mundens Vige,
højner sig saa enfoldig og blufærdig
og samler sig, paa engang angst og dristig.

Jeg vil den sky — aah, nej, jeg vil den dyrke.
Saa veg og myg den er, dog fuld af Villie,
spinkel og spæd og af en farlig Tynge.
Hvad Magt er stærk som denne svages Styrke?

Den løfter mig til Salighedens Svimlen.
Den falder over mig og afgrundsknuser.
For denne Læbes gaadefulde Bue
forener i sig Helvede og Himlen.

Guden i Mørket

I hendes Haars duftsvangre Tempelnat
bor der en Gud — hans Magt jeg mærked brat
fra første Øjeblik, jeg det berørte.
Da over det igen min Haand jeg førte,
løb bange den sig træt
i Mørket hedt og tæt
og lagde sig saa udenfor til Hvile,
hvor Dagens Roser aabne sig og smile.

Men siden har den Gud besat mit Sind,
jeg maa derind igen, jeg maa derind,
maa se den Gud, hvis gaadefulde Styrke
jeg frygter for og længes mod at dyrke.
Endnu i denne Nat
derind jeg stormer brat,
stormer derind med Kyssets røde Lygte,
saalænge til jeg finder, hvad jeg søgte.

Hvor skulde jeg vide det fra?

Elskede, Elskede, vilde de spørge mig,
om du er mørk eller blond,
vilde jeg tænke mig om og saa svare dem:
Om hun er mørk eller blond?

Vilde de tage sig for at forhøre mig,
om dine Øjne er blaa,
maatte jeg maabe og stamme og svare dem:
Om hendes Øjne er blaa?

Aah, for naar dybt i dit Haar du begraver mig,
saadan at næsten jeg dør,
mener de Folk saa, at jeg skulde tænke paa
saadan en Ting som Kulør?

Fatter de ikke, at det at faa Lov til at
se dig i Øjnene ind . . .
den, der bag Lynglimtet ser ind i Himlene,
ved de dog vel, ser sig blind.

Hvergang du skænker mig Lökkernes Svalhed og
Øjnenes brændende Vin,
siger de mig jo kun dette aleneste,
at du er dig, du er min.

Skabelsen

Aldrig var du mere guddommelig, Herre,
end dengang du skabte Kvindens Legeme.
Bjergene!
Bevare's! ogsaa godt!
disse Muskelknuder
i Jordens Ryg,
der hvor den bærer Himlen!
Udmærket!

Eller Havet!
Endnu bedre!
Den Idé
at tage de granithaarde Bjerge,
gøre dem levende,
gøre dem bløde,
dog med deres Kraft i Behold,
stryge dem over med Himlens Farve,
men lade dem bevare lidt af Sneen paa Toppene,
saa puste paa dem
og sætte dem op imod hinanden
i en Klodernes Kamp —
fænomenalt!

Der er ogsaa Knoppernes Bristen om Foraaret.
Det er noget helt andet.
Saa mildt, saa mildt.
Et forsigtigt Stykke Vej ad Gangen.
Saa! saa! saa!
Og endnu et Solkys
og et Klap af en vaarlun Vind,
saa er det sket,
hele Verden forvandlet
som en Snefaldets Vinterdag,
jo, men nu med Livets Varme,
nu med et Springvæld af alle levende Farver.
Bedaarende!

Men Kvindens Legeme
bærer Prisen for det altsammen.
Saa inspireret har du været,
hin Morgen du skabte hende,
at det kan se ud, som du har sjusket.
Men det har du ikke,
det ved jeg nok.
De smaa Fejl i Enkeltheder
har du gjort med grænseløs Omhu,
for at det ret skulde fremlyse,
hvor fuldkommen Helheden er.
Ansigtet

med de enkle klare Farver,
Øjnenes blaa eller brune,
Kindernes sarte Rødme,
Mund og Tænder, der over hele Verden
er dansk.

Selv Mørket i de smaa Næsebor
er forunderligt, tilløkkende og yndigt.

Og Halsen —

sig ikke svanevid og alt det der!

det er nok at sige Halsen.

Brystet,

hvilken Genialitet:

midt i det rundeste og blødeste
af alt rundt og blødt i Verden
noget pludseligt spidst og haardt.

Rev jeg min Kind til Blods

paa de to smaa Torne mellem Roserne?

Aah, du har leet, da du var færdig, Herre,

— du var jo saa ung dengang —

du har strakt dine Arme mod den himmelske Sol
og leet lykkelig, befriet.

Og saa har du spurgt dig selv,

praktisk som du er:

Hvad skal jeg bruge dette Under til?

Og du har fundet ud af det.

Til Skabelsen af noget lige saa vidunderligt:
Barnet.

— Herre, Herre!

jeg elsker dig for dine Hænders Gerning.

Jeg beder dig:

læg din usynlige Almagtshaand hen over dit Kunstværk,
at jeg kan bedække den med Hyldestkys.

Kuplen og Mesteren

Jeg vil hylde den kristne Kirke
for Michelangelo.
Den spurgte ham ikke tværøjet
om Katekismetro.

Den spurgte ham ikke mavesur
efter hans Vandelsattest.
Den lod ham lyne og tordne,
som han det kunde bedst.

Den viste, at Kirkens Kuppel
alligevel er saa stor,
at under den rummes al Livets
higende Trang paa Jord.

Græd de af Angst for Kuplen?
Mest dog med Øjnene tørre.
Og Mesteren sprængte den ikke.
Han gjorde den bare større.

I Biografen

Sikke en Vrimmel af Personer
der er Plads til
paa den Stump Lærred!
Og levende er de alle!

Der er et Barn, der hulker
fattigt, hjælpeløst,
det er kommen bort fra sin Far og Mor
og ved ikke mer, hvor det har hjemme.
Der er en bred graahærdet Krieger,
som morer sig, naar det gaar haardt til,
og ikke generer sig
for selv at stikke en Landsespids frem,
naar der kommer en eller anden forbi,
som ser ud til at kunne have godt af
et Prik i Maven.

Der er en Far,
en stor frodig Mand,
vistnok Sadelmager,
han elsker Børnelatter
og Spræl og Spektakel
og bliver, naar det gaar andre ilde,

hvid af vred Medynk,
fordi disse andre
ogsaa er Børn af nogen.
Og der er en ung Præst,
mager og ensom,
krummet af Smerter,
med hektisk Glød paa Kinderne
og fortvivlet Bøn i Hjertet
om at kunne komme til at elske
med Kristi Kærlighed
alle dem, han nu hader og foragter.
Der er ogsaa en gammel Biskop,
som holder af alle Mennesker
og synes, Livet er saa rart —
han løfter Burgunderen
og lader Lyset spille i den
og klapper halvt i Distraktion
sin Borddame paa Knæet.
Og der er en moden Bonde,
stabil og stærk,
som ved, at Livet
ligger i Moseloven
og i at pløje Furen lige.
Et Glimt af Diktatoren —
hans Kæber er Rovdyrsaxe,
men hans Hjerte er som en Kvindes Hjerte,
han vil sluge Verden med sit aabne Gab

og med sit Hjerte nære en ny.
Pas paa Ministeren,
det er en snu Ka'l,
har lært sig at udtale Ja og Nej saadan,
at man ikke kan høre,
hvad der er hvad.
Hatten af for Kunstneren!
(det forlanger han)
ham, der giver det berømte F i det hele
for bare at male —
Valmuen saa giftig rød den er
og Himlen kasserolleblaa,
værsearti!
er der nogen, der protesterer,
saa bare
værsearti!
engang til.
Der er en yngre gammel Herre,
livelig ræd for at faa Snue,
og et Fastelavnsris,
der vifter med Flitteret:
Min Gud, man lægger da vel Mærke til mig!
Sandelig er der ogsaa en Løve,
der misser med Øjnene,
ser paa sine Kløer
og gaber,
komplet ligeglad med,

hvad de flirer i Junglen.

Men saa er der tillige en Troubadour
midt i 1939,

han vender sit Ansigt
trodsigt mod Verdensrædslen
og raaber til den:

Ikke skal du
faa mig til at glemme,
at *hun* er til.

Aah, sikke mange Skikkelser
paa den lille bitte Scene
herinde!

To Livssyn

Hvorfor saa forarget paa Hankatten, Tante?
han synger for Kæresten kun.
Maaske du vil ha' det lidt mere andante,
men det vil visst slet ikke hun.

Han synger jo blot, allerkæreste Tante,
paa Kattenes Vis for sin Brud.
Men Tante hun hvæste: »Det passer sig da'nte
at mjave sin Følelse ud.«

Og hør, hvad jeg fandt i din gamle Servante,
omvundet med Perlemorsbaand,
en hel Pakke gulnede Digte til Tante
med Larsens, Grossererens, Haand.

De Vers de var sandelig interessante,
de viste med Snørkler og Rids,
at denne Grosserer som ung, lille Tante,
var samtidig Mis og Kommis.

Om Versene ikke er helt elegante,
— naar Hensigten blot er reel!
Men hvorfor fik Digteren ikke, o Tante,
lidt Andel i Digtenes Held?

Det er denne syndige Angst for at fjante,
der stivned din Sjæl og din Krop.
Nej, hellere end den forskruede Tante
dog Katten, der skruer sig op!

Men av, hvor vi krænkede der Jomfru Tante!
Nu fnøs hun og spyttede Lud
og bandte sit vante bastante: »Man ska'nte
levere sit Indvortes ud!«

Undergangen og Kærligheden

Hvor jeg elsker Nattens dybe
Mørke i dit Haar —
ved jo dog, hvor hurtigt Morgnens
Graanen forestaar.

Hvor jeg elsker paa din Pande
Sneens Vinterpragt —
ved jo dog, hvor grusomt den er
Vaaren underlagt.

Mod mit Hjerte blødt skal Sneen
paa din Pande tø,
under mine Kærtegn dine
Lokkers Mørke dø.

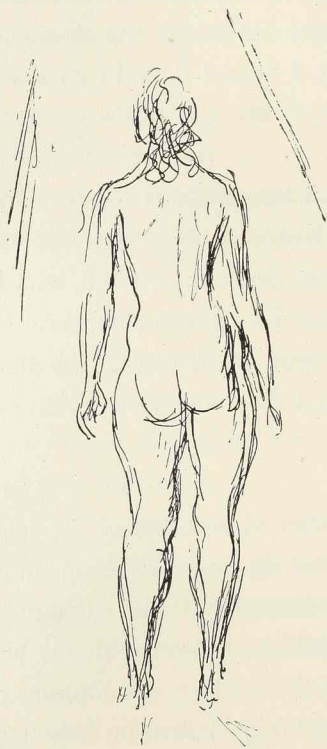
Henrykkelse

Op sine Øjne i Dag at slaa
er at blaane sig bort i Uendeligheden.
Nøjer I jer med det faste derneden,
ak, hvor I lyver, I kræmtende smaa.
Hej! opad det drager saa skinnende klart.
Goddag, I Skyer! Farvel i en Fart.

Under os længst deres sølverne Uld.
Højere haster vi mod, hvor det funkler
grænseløst fjernt af et Guld, som fordunkler
grænseløst Jorddybets sluknende Guld.
Hej se, hvor det drager os skinnende klart.
Goddag, I Stjerner! Farvel i en Fart.

Da standser vi, standser vi aandeløst brat.
Nu aabner sig under et Knug som af Torden
paa Verdensrumpolernes Hængseler Porten
for Livskildens lysovervældende Nat.
Ulydligt det tordner, saa mulmer det klart.
Nu brister mig Sjælen, nu brister den snart.

Hører jeg Aandernes salige Spil?
Evighedshavens rolige Brusen?
Ikke jeg ved. Gik et Nu? et Aartusind?
Ikke jeg ved. Er mon længer jeg til?
Saa højt er jeg steget til Himlens Havn,
som ellers kun, Elskede, dybt i din Favn.

Evighedsfordriv

De siger mig, man vil kede sig
ihjel i det evige Liv.
Nu vil jeg tage min Stok i Haand
og gaa til Blomster og Siv.

Nu vil jeg tage min Stok i Haand
og gaa til Fugle og Dyr,
og jeg vil ende min Vandring hos
mit levende Eventyr.

Sig mig det, legende Tusindfryd,
sig mig det, rokkende Siv,
tror I, at I vilde kede jer
ihjel i det evige Liv?

»Tusinde Aar og maaske lidt mer
kunde vi danse i Flok
Foraaret ind over Bondens Mark,
men mon det saa ikke var nok?

Tusinde Aar i den gyngende Vind
mellem nynnende Bølgers Spil
kunde jeg drømme og drømme mig bort,
men mon det saa ikke slog til?«

Skovduen klapred med Vingen og lo:
»Et halvt Tusind Aar gaar an,
mere behøver jeg ikke for
at kunne alt, hvad jeg kan.«

Grævlingen grynted ved Egens Rod
og skuttede sig i sit Kluns:
»Et Par Aarhundred er nok til mig,
saa kan jeg min Grav til Bunds.«

Atter stødte jeg Stav i Jord
og hen til min Pige gik,
kom, som hun sad og læste i
en gammel fransk Grammatik.

»Først skal jeg bruge et halvt hundred Aar
blot til accent circonflexe.
Derefter mere end hundred Aar
studere Romernes lex.

Fem hundred Aar til at sætte mig ind
i Sommerfuglenes Leg.
Tusinde Aar og tusinde til
til at følge Svanernes Vej.

Titusind Aar til et Studium
af Moses' Succes paa Jord.
Hundrede tusinde Aar til en kort
Passiar med Brødrene Bohr.

Og siden« — hun gav mig sin faste Haand
midt mellem Alvor og Leg —
»saa skal jeg vel bruge en lille Tid
til ogsaa at snakke med dig.«

Livets Visdom

De Skrig, de Skrig igennem Nattemulmet:
»Der siver giftig Os langs Jordens Rund,
fra Evighed har Hadets Luer ulmet,
vi er fortabt i Kval, for Gud er ond.«
— Da hjerteangst jeg greb mig for i Mulmet,
dit hvide Bryst er mig imødesvulmet.

Saa højt du spændte de to unge Buer,
saa dristigt sang det i dit sunde Blod.
Lad Tvivlen grunde Hus paa Dødens Tuer,
saalænge Troen paa, at Gud er god,
trodsende alt, der klager og der truer,
bæres af disse Livets stærke Buer.

Elskovstøner fra det gamle Testamente
(Højsangen eller Sangenes Sang)

I

Hun:

Aah, Dreng, du skal gi' mig din Mund til Kys!
hvor smager paa Tungen mig frisk dit Navn!
Du er som en farende Blæst til Søs;
saa jag mig og fang mig og før mig i Havn,
ja, bær mig i Løb til dit Kammer, Ven,
og sviml mig der i din Elskov hen,
der flammende stærk og læskende fin
er mere liflig end lifligst Vin.

Hvor stolt jeg er af min brune Krop,
som Sol har kysset paa Bølgetop.
De lo, mine Brødre: Pokker bli'r løs,
naar han ser, du er blevet en Negertøs!
Men jeg lo tilbage: Min Urtegaard
vil dobbelt han elske, som her den staar
frit aaben for Sol og for Somrens Blæst
— som for ham, dens Herre og kære Gæst.

Han:

Du er den sødeste Pigelil,
der er i den hele Alverden til.
Og aldrig blev bygget en Vogn af Staal,
hvis Hestekræfter stod mindste Maal
med Længslens Styrke, der Dag og Nat
henrykkende ta'r mine Tanker fat.
I Drømme jeg ser dine Kinder, din Mund,
og mit Hjerter træder sin Speeder i Bund.

Du er mig, Pige, et Under stort.
Natur og Kunst har dig fuldkommengjort.
Den Smule Rouge, du har lagt med Smag,
gør Morgenkinden til solklar Dag;
der staar omkring dig en vaarfrisk Luft,
somm'ret af Eau de Cognens Duft.
Du er saa sikker, saa stærk, saa sund
og dog som Dansen i Elverlund.

Hun:

Mit dyreste Smykke jeg altid bær
ved mine Bryster; saa gem dig der!

Han:

Du Kvinde af Kvinder, du Barn blandt Børn,
du er mig en Rose blandt idel Tjørn.

Hun:

Du Dreng mellem Dreng, saa vid da nu,
et Æbletræ er blandt Skovtræer du!
hvor dejligt at hvile ved Træets Rod!
hvor er din Frugt for min Gane god!

Ja, giv mig Æbler! saa veg og myg,
jeg føler mig som af Elskov syg.
Hans venstre Haand bag min Nakke mild,
men højre knuger mig vred og vild.
Nej, slip mig! Hjælp mig, Veninder! Nej,
lad Elskov vækkes og vaagne ej,
før selv den vil det. — — Min Ven, min Ven,
du dræbte mig vist — aah, dræb mig igen.

II

Jeg har ligget og lyttet, nu hører jeg Trin.
De er sagtens en hel km borte,
lydløse, springende Fjed som af Hjorte,
men jeg ved, det er kæreste Gutten min.

Det skraber langs Muren, han famler sig frem,
saa pikker han — tænk, at han tør det! — paa Ruden;
nu kikker han ind. Men jeg ligger jo uden
at trække mit Vejr eller røre et Lem.

Lille Kærest, smut herhen,
vaagn og rejs dig, lad dig sige,
til din Ven du maa dig snige,
mine Arme er din Stige
ud i Maaneskinnets Rige.
Nu har Vintren maattet vige,
Vaaren spiller paa sin Gige;
du kan høre Viber skrige
saarede i søde Krige,
og langs Sti og Hegn og Dige
ser du Blomsterøjne kige
op mod Skyers gyldne Flige.
Alt maa mod hinanden hige.
Foraarspige uden Lige,
allerpigeligste Pige,
du maa komme, lad dig sige,
du maa komme til din Ven.

III

Jeg sov, men mit Hjerte vaaged; jeg hørte min Elskede banke:
»Luk op, min Søster, Veninde, min rene, min eneste Tanke!
skal her med Dugg paa mit Hoved og Regnstænk i Haaret jeg staa?«
Men jeg har jo lagt min Kjole, skal saa paany ta' den paa!
og vasket jeg har mine Fødder, saa smudser jeg dem jo igen.
Da vinked igennem Vindvet herind med Haanden min Ven.
Et Væld modstridende Tanker brød over ham op i mit Sind.
Saa rejste jeg mig for at lukke ham, min Elskede, ind.

Jeg greb i Hast min Parfume at dulme Sveden, der randt
mig ned ad de skælvende Fingre, da Dørens Haandtag de fandt.
Saa aabnede jeg for min Elskte — og saa var han gaaet sin Vej.
Nu havde hans Bøn bestemt mig, saa frem jeg var traadt — o nej!
Jeg maatte da ud for at lede, men intetsteds blev jeg ham vår;
jeg raabte og kaldte paa ham, men ikke gav han mig Svar.
Betjentene glaned paa mig, en af dem loved mig Stryg,
og Nattesværmerne pifted — jeg løb kun, kærlighedssyg.
Da sent jeg vakled tilbage — o Lykke som aldrig før:
den Mand, der betyder mig Livet, stod ventende bleg i min Dør.

IV

Hvad volder vel, at jeg dig saadan elsker?
fordi, fordi der ingen er som du.
Din Nærhed gør paa en Gang Hjertet kvinde-
uroeligt og gør barnetryk i Hu.

Ravnsorte Lokker om din strenge Pande,
som mælkehvide Duer blidt dit Blik;
i Smilets Blomsterbed paa dine Kinder
min lille Haand en Tur sig ofte gik.

Saa krydderstærk den Duft fra dine Læber;
fyndige dine Hænder som Metal;
elfenbenshvid din Bringe, Ben og Fødder
hugne af Marmor i en Kunstners Hal.

Som Fyrreskovens Susen er din Stemme;
din Tunge rig paa Sødme som paa Salt;
saa rank som Bøg ved Sundet er din Holdning;
besejrende Tilløkkelse dit Alt.

V

Hvor er du smuk! hvor elsker jeg dig, Pige,
som koglende du dybt i Sjælen stirrer mig
og gemmer dig endnu bag Silkens Flige.
Vend dine Øjne fra mig, de forvirrer mig.
Du tøver med at kaste Puppen, stedt i
Forvandlingsangst, vil helst, at jeg befaler,
snor dig saa ud og flyver til mig, klædt i
din lette Rødmen og de smaa Sandaler.

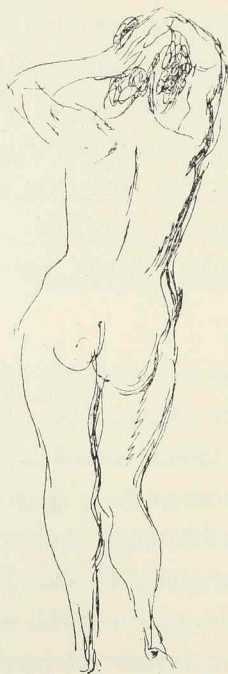
Hil, at du Skyen sprængte, Morgenstjerne!
Om alt, hvad Jorden ved af rigt, du minder mig,
en Kongestad, hvis Taarne i det fjerne
fra Kirke, Borg og Fængsel blinder mig,
Urskovens Mulm og Glans fra Naadestolen,
en fjendtlig Hær, hvis Bannertegn er Døden.
Saa mild som Maanen og saa stærk som Solen,
nyvaagen, skyløs ren som Morgenrøden.

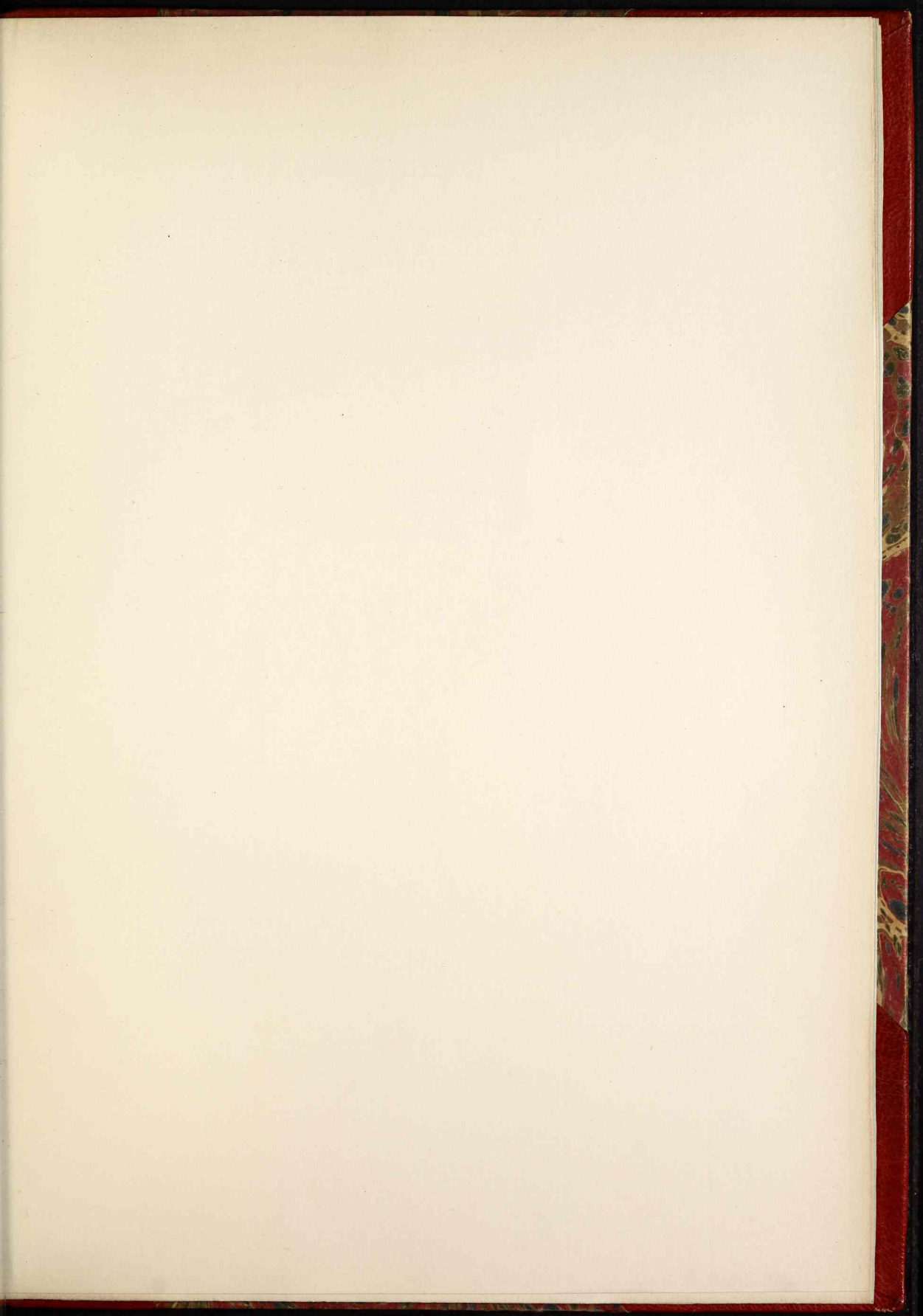
Jeg klapped Gedekiddets Fløjelsside,
mer blødt dit Haar dog risler gennem Hænder mig.
Og jeg saa Lam fra Tvætning gaa snehvide,
men mere hvide blænder dine Tænder mig.
Dit Ansigts Tempel! Næsens lille, kønne,
dristige Udkikstaarn. Hvem aner Bunden
i dine Øjnes gaadedybe Brønde?
Mig gælder Altrets Offerild paa Munden.

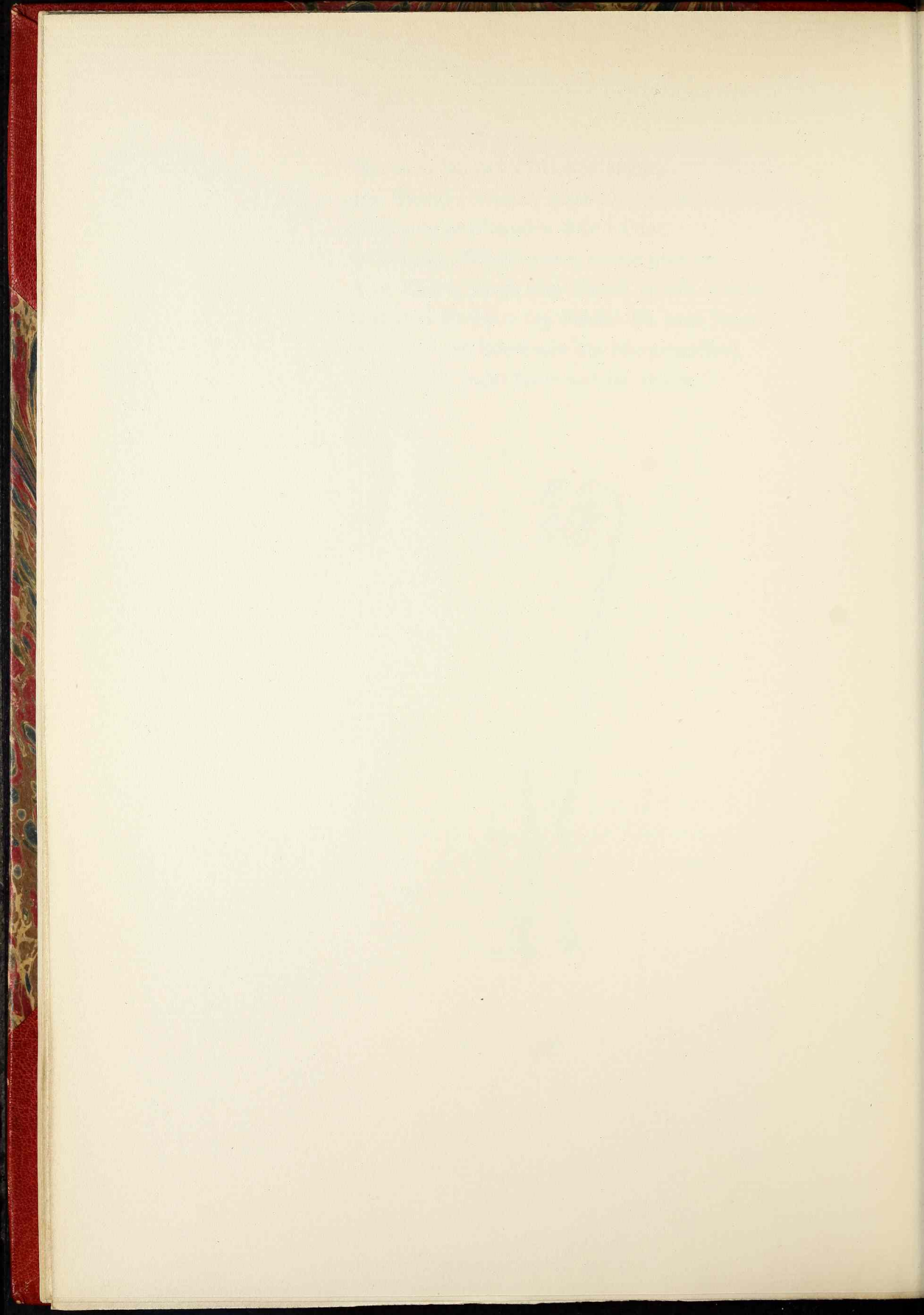
Vend dig, o Sulamit, og vend dig atter!
aah, giv mig Evigheden til at skue dig.
Lykke og Kvide! eet er Graad og Latter.
Omsvøb nu med dit Væsens Løndoms Lue mig!
Omslyng mig, Ranke! dine Klasers Stilke
griber jeg om, min første Vin jeg høster.
To Raakid, sky og sprællende og Silke —
dér fanged mine Hænder dine Bryster.

Nu brister hvad der lænked mig hernelen,
nu brister alle Tids og Rums Fortøjninger.
Paa Kyssets Meteor mod Evigheden
jeg bruser frem ad hede Bølgebøjninger,
din Ryg, din Hals, din Skulder og din Strube,
de to smaa brune Kid i Barmens Klynge
af hvide Liljer og den dunkle Grube
i Mavens glittergyldne Hvededyng.

Saa vil vi følges ud i Haven nøgne,
gaa Haand i Haand, mens Duggen svale kysser os,
standse og se hinanden dybt i Øjne,
hvor kyske Æbleblomster overdrysser os.
Aah, Elskov, stærk som Døden er din Vildhed.
Lyn af Guds Ild — og Solskin fra hans Kærte:
saa stærk som Livet selv din Morgenstilhed,
og nytændt leger Livet ved dit Hjerte.

Trykt som Manuskript
i Nordlundes Bogtrykkeri, København.
Tegninger af Ebbe Sadolin.
Copyright by Kaj Munk.

